

heller ikke i Regeringsforslaget. I Regeringsforlaget hedder det: „Arbejdsanvisningskontoret maa ikke give uvedkommende Adgang til at gøre sig bekendt med de fra Arbejdsløshedskasserne modtagne Oplysninger“. Her har man nu faaet puslet ind: „Arbejdsanvisningskontoret maa ikke give uvedkommende Adgang til at gøre sig bekendt med de fra Arbejdsløshedskasserne modtagne Oplysninger; dog skal Kontoret paa Anmodning give Oplysning om, hvorvidt bestemte Arbejdere, der ønskes anvist til et Arbejde, er ledige“. Det er blot, for at Arbejdsgiverne ogsaa her kan stikke deres Næse i vore Sager.

Saa kan man naturligvis spørge, naar det fra anden Side beklages, at der ikke er opnaaet Forlig: Har der da ikke været Forhandlingsvenlighed til Stede hos mine Partifæller? Derom vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Det Standpunkt, vi mødte med, som var fremsat af Arbejdsløsheds-kassernes samlede Repræsentanter — der er 400 Repræsentanter spredt over dette Land —, gik ud paa at anmode Regeringen og Rigsdagen om at udskyde Revisionen af Arbejdsløshedsloven, indtil vi naaede normale Tider. Det blev afvist, og vi fandt os i det og gik bort fra det Standpunkt for derigennem at komme til en Realitetsforhandling med de andre Partier. Vi stillede os derefter paa det Standpunkt, at vi vilde søge at faa Forlig om Lovforslagets første og andet Afsnit, der omhandler Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, altsaa de Afsnit, der har en mere blivende Karakter, som vi alle venter skal gælde en Aarrække. Vi mente nemlig, at Forhandlingen vel maatte foregaa paa den Maade, at man i hvert Tilfælde søgte at enes om det mest mulige; kunde man ikke enes om det alt sammen, saa kunde man jo hver for sig stille Ændringsforslag vedrørende det andet. Men det blev bestemt afvist saavel af den højtærede Indenrigsminister som af Flertalspartiernes Repræsentanter, der stillede os det Ultimatum, at enten skulde vi anerkende hele Lovkomplekset, som det forelaa, eller ogsaa skulde vi forhandle paa Grundlag af det om de enkelte Paragraffer.

Det er forstaaeligt, at det var en bitter Pille for os at sluge. Men vi ved saa inderlig godt, at naar man til Eksempel har formet Administrationen, som den her er formet, er det udelukkende for, at Regeringen ogsaa i den Henseende skulde være Arbejdsgiverne til Gunst, fordi man skulde henrette den nuværende Arbejdsløshedsinspektør, Frk. Clara Black. Hun har nemlig gjort sig misliebige overfor Arbejdsgiverne, fordi hun

ikke straks, hver Gang en forreendt Arbejdsgiver kom og klagede over en Arbejder, paa Forhaand vilde erklære sig mod Arbejderen, men forlangte at faa Sagen undersøgt. Vi ved saa udmærket godt, at Lovforslaget er formet udelukkende saaledes for at skaffe Frk. Clara Black som Kassernes tilsynshavende. Derfor var det givet, at vi ikke uden videre vilde gaa med. Naar jeg dog anbefalede mit Parti at gøre det, skal det siges her i Rigsdagen, at det var, fordi Frk. Clara Black selv anbefalede os at gaa den Vej og se bort fra hendes Person. Af Hensyn til Arbejdsløshedsforsikringen, af Hensyn til Samfundet og Freden i det bad hun mig i et Brev udtrykkelig om at søge Forlig paa Grundlag af Forslaget, saaledes som det her forelaa.

Naar der alligevel ikke er blevet Forlig, er det derfor Flertalspartiernes Skyld, fordi de ikke paa de faa, 4—5, Punkter, som vi ønskede ændret, vilde gaa med dertil. Man kunde ikke slippe bort fra dette Kortsystem, det System, der bevirkede, at Arbejdsløsheds-kasserne mistede Kontrollen over deres Medlemmer, man skulde absolut have blandet Arbejdsgiverne ind i dette Kontrolsystem. Det er ganske ubegribeligt, at Flertalspartierne har ladet Forhandlingerne strande paa det Grundlag, og det er saa meget mere ubegribeligt, som det er en Kendsgerning, at Indenrigsministeren i Samraadet erklærede, at han udmærket godt kunde tiltræde det Kontrolsystem, som jeg havde udarbejdet, og som gik ud paa et Samarbejde mellem Arbejdsløshedskasserne og Kommunalbestyrelsen. Men, tilføjede Ministeren, naturligvis, hvis man kunde blive enig. For øvrigt erklærede Ministeren da som ogsaa senere, at disse Kontrolbestemmelser fandtes jo ikke oprindelig i Lovforslaget, det var Ændringer, der senere var blevet indføjede. Det er først og fremmest paa dette i Forbindelse med Nødhjælpsarbejderne, at Forliget er strandet.

Det har været umuligt at opnaa Forlig, fordi Synspunkterne har været saa væsentlig forskellige. Fra Flertalspartiernes Side har man stadig betragtet de Tilskud, som Arbejdsløshedskasserne fik til deres Forsikring, som en Naadegave, man har stadig betragtet det ud fra det Synspunkt, at naar Arbejderne fik disse Tilskud, skulde de give al Indflydelse paa Arbejdsløshedsforsikringen fra sig, den skulde gaa over til Staten. Vi har naturligvis set saaledes paa det, at Arbejdsløshedsforsikringen først og fremmest var Arbejdernes egen Forsikring, det er dem, der har bygget den op, det er dem, der i dette Aar har betalt saa umaadelig store